

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuimien

- toteaa, että Irlanti on jättänyt noudattamatta tiettyjen yhteisön vesiympäristöön päästettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamasta pilaantumisen 4 päivänä toukokuuta 1976 annetun neuvoston direktiivin 76/464/ETY⁽¹⁾ ja erityisesti sen 7 ja 9 artiklan ja EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteita, koska se ei ole toteuttanut kaikkia direktiivin asianmukaisen täytäntöönpanon ja soveltamisen edellyttämiä toimia
- velvoittaa Irlannin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Komissio väittää, että Irlanti on jättänyt noudattamatta direktiivin 7 ja 9 artiklaa, koska se ei ole vähentänyt fosforin aiheuttamaa pilaantumista, joka oli tiedossa jo, kun direktiivi annettiin, ja koska se ei ole estänyt pilaantumisen syntymistä ja lisääntymistä muualla. Komissio katsoo myös, että Irlannin vuonna 1998 asettamat fosforia koskevat laatutavoitteet ja sen toteuttamat toimenpiteet päästöjä koskevien lupien osalta eivät vastaa direktiivin 7 ja 9 artiklan vaatimuksia. Komissio katsoo lisäksi, että Irlannin laatimissa fosforin aiheuttaman pilaantumisen vähentämistä koskevilla ohjelmissa on olennaisia puutteita.

Komissio väittää lisäksi, että Irlanti ei ole viimeistellyt eikä pannut asianmukaisesti täytäntöön pilaantumisen vähentämistä koskevia ohjelmia direktiivin luetteloon II kuuluvien muiden kuin fosforia koskevien aineiden osalta ja/tai että se on jättänyt ilmoittamatta yhteenvedonmukaisesti komissiolle näitä ohjelmia koskevat tulokset kyseisten aineiden osalta.

⁽¹⁾ EYVL L 129, 18.5.1976, s. 23.

Bundesarbeitsgerichts 21.3.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Land Brandenburg vastaan Ursula Sass

(Asia C-284/02)

(2002/C 261/04)

Bundesarbeitsgerichts on pyytänyt 21.3.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 2.8.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Land Brandenburg vastaan Ursula Sass seuraavaan kysymykseen:

Onko EY:n perustamissopimuksen 119 artiklan (nykyään EY 141 artikla) ja direktiivin 76/207/ETY⁽¹⁾ kanssa ristiriidassa se, että työehtosopimuksessa, jonka nojalla jaksoja, joiden aikana työsuhde on ollut keskeytyneenä, ei lasketa osaksi ylennykseen oikeuttavaa koeaikaa, määrätään siitä, että osaksi koeaikaa ei lasketa myöskään sellaista jaksoa, jonka aikana työsuhde on ollut keskeytyneenä sen takia, että naispuolinen työntekijä on MuSchG:n (ansiotyössä käyvien äitien suojelusta annettu laki) 6 §:ssä säädetyn kahdeksan viikon suojakauden – joka voidaan laskea osaksi kyseistä koeaikaa – jälkeen käyttänyt hyväkseen oikeuttaan 16.6.1977 annetun AGB-DDR:n (Saksan demokraattisen tasavallan työlaki, GBl. I, s. 185) 244 §:n 1 momentin mukaiseen vanhempainloman, joka kestoltaan jatkuu 20. viikolle synnytyksen jälkeen?

⁽¹⁾ EYVL L 39, s. 40.

Oberlandesgerichts Münchenin 25.7.2002 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa A.M.O.K. Verlags GmbH vastaan A & R Gastronomie GmbH

(Asia C-289/02)

(2002/C 261/05)

Oberlandesgerichts München on pyytänyt 25.7.2002 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 9.8.2002, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa A.M.O.K. Verlags GmbH vastaan A & R Gastronomie GmbH seuraavaan kysymykseen:

Onko EY 49 ja 12 artiklaa tulkittava siten, että ne estävät kansallista tuomioistuinta antamasta ratkaisua, jonka mukaan jäsenvaltiossa (kotimaassa) pidettävässä oikeudenkäyntimenettelyssä voidaan toisesta jäsenvaltiosta tulevan asianajajan käyttämisestä ja yhdessä ulkomaisen asianajajan kanssa työskentelevän kotimaisen asianajajan (Einvernehmensanwalt; jäljempänä yhteistyöasianajaja) käyttämisestä aiheutuneiden kulujen osalta vaatia oikeudenkäyntikulujen korvaamista enintään niiden kulujen arvolisäveron sisältävään kokonaismäärään asti, jotka olisivat aiheutuneet, jos asiassa olisi käytetty kotimaista asianajajaa?